

Hogyan ünnepeljük a családi, az egyházi és nemzeti ünnepeket és hogyan terítsünk ezeken az ünnepeken?

A mai kor a sportnak és az otthoniatlanságnak a kora. Ez a kettő együtt jár. A sporttól, vagy a sportesemények izgalmaitól kifáradt ember, mikor hazajön, csak éppen eszik valamit s azután siet lefeküdni és pihenni vagy rohan egy más meccsre vagy fogadásra, vagy díjkiosztásra. S miután ezek az emberek nagyobb részét szegény emberek, akiknek még a mindennapi kenyérért is kell küzdeniök, kell dolgozniok, éppen azért azt mondják: Ugyan ne törődjete azzal a terítéssel, adjátok hamar az enni valót, nincs időm soká várni. Erre a felszólításra az anya, vagy nővér odaadja neki tálca az ételt és még örül, hogy megtakarította a munkát, ami a terítéssel járt volna. Így a nők is lassan megszokják, hogy az étkezés nem kellemes összejövetele a családnak, ahol elbeszélgetnek. Az étkezés büffészerűen megy, aki mikor jön, bekapja az ebédet vagy a vacsorát és nem törődik a másikkal.

Az otthon megszűnik otthon lenni. Az apa a kávéházba megy ebéd után, a fiúk elmennek sétálni, sportolni, lassanként a mama, a lányok is kávéházba, moziba mennek, vagy kirakatot néznek és szívük eltelik keserűséggel, miért nem vehetnek meg mindent, ami a kirakatban van.

A család minden tagja jól érezte magát az otthonon kívül és amint átlépi az otthon küszöbét, mindegyik ideges, mindegyik elégedetlen lesz, mindegyik meglátja, milyen kopott a bútor, milyen kietlenek a szobák, unott, rossz kedvvel tesznek-vesznek a lakásban, senki sem találja helyét s ha szólnak egymáshoz, annak szemrehányás, veszekedés lesz a vége. Mindegyik elgondolja, milyen kellemes volt a délután a kávéházban, hol csinos tálca, izlésesen szolgálták fel a haboskávét, csinos terítőcskével ellátott kosárában hozták a süteményt, meleg volt, talán még zene is volt, kellemesen el-

beszélgetett szomszédaival s nehezen hagyta ott a kellemes környezetet. A fiú, aki sétálni vagy sportolni volt, észreveszi, milyen kellemes volt a szép, rendezett utakon sétálni, milyen kedvesek, előzékenyek voltak a lányok. A mozilátogatók azokról a szép kastélyokról, azokról a kellemes kis falusi házakról, szépen berendezett szobákról és kedvesen megterített asztalokról álmodoznak, amit a moziban láttak. Elgondolják, milyen kellemes életet éltek azok az emberek, még ha szegények voltak is, milyen önfeláldozóak voltak egymás iránt, hogy szerettek egymásnak örömet szerezni. Hogy szerették otthonukat, nem mentek mindig kávéházba, moziba, sporttérre.

Ezt külön-külön mindegyik elgondolja elkeseredettségében s nem veszi észre, hogy ezek az elkeseredett gondolatok megmagyarázzák az otthon nem szeretésének a titkát. Ha összeülnének esténként vacsoránál annál a családi asztalnál, melyet olyan régen elkerültek s melyet tudat alatt annyira nélkülöztek s mindenki elmondaná a panaszát az otthon ellen s elmondaná mindazt, amiért jól érzi magát a házon kívül, akkor kész is volna az orvosság a bajra.

Az apa azt a szépen megterített asztalt megtalálhatja otthon is, a kávé otthon jobb volna és kevesebbe kerülne, majdnem az egész család megozsonnálnának az árából. A ház leánya kivarrhatná azt a kis terítőt, mely az apának olyan kedvessé tette a kávéházi kiflit. A leány kevesebb divatos ruhát vegyen magának, de egynek az árából vegyen két petytyes mosóruhát, abban fehér köténnyel éppen olyan kedves lesz otthon, mint az a szép filmdíva volt a moziban. A fiúk is szívesen maradnak otthon, sőt még barátaikat is elhívják, akiknek sokkal jobban fog tetszeni a leány ilyen háziasán, mint kirúszozva, kifestve. És hamarabb veszik is el, mert az ilyen ruha inkább kitelik a kis fizetésből, mint a selyem.

S ha megszerették a családtagok a családi asztalt, ha szívesen ülnek mellette, akkor kedvessé, kellemessé lehet tenni az ünnepeket is. Térjünk vissza a tradíciókhoz! Amikor még örömmel várták a karácsonyt, a húsvétot, a pünkösdöt nagyok és kicsinyek egyaránt. S mennyi öröm fért el ezekben az ünnepekben. Nem az ajándékok nagysága és fénye, de az

emberi léleknek legszebb díszé: a szeretet tette gazdaggá az ünnepet.

A karácsony hetében jelezzük az ünnep közeledtét egy pár fenyőággal, melyet a szobában vázában, képek mellett helyezünk el. Kap egy gallyat a szentkép, egy kis ág jut a nagyszülők, a szülők képe mellé. Mennyi fájó és mégis olyan édes emlék kél ezek nyomán. A lámpára is jut egy kis fenyőág, egy kis piros szalaggal. Karácsonyestére tehetünk ezekre az ágakra egy-egy szál angyalhajat. A karácsonyi asztalt pedig díszítjük fel fenyőágakkal, aranyozott fenyőtobozokkal, piros szalaggal, esetleg piros gyertyákat tegyünk a gyertyatartókba, melyeket szintén piros szalaggal díszítünk. Egy kis fenyőág juthat a kenyérkosárra is, piros szalaggal kössük rá. Legyen az asztalon minden piros és fehér, ez a két szín annyira jellegzetes karácsonyi szín s annyira emeli a hangulatot. Hímezzünk terítőt egy pár fenyőággal és azt tegyük az asztal közepére. Egy ilyen terítő elkészítésére olyan jó minitát ad egy szép levelezőlap, melyről a ház leánya olyan szépen lehímezheti a karácsonyi térítőre való fenyőágakat. Nem jár ez nagy költséggel, pár fillérből futja és nagyon sok örömet, derűt hoz vele a házba és szerettei szívébe. Mikor a kirakatokat nézi, ne azt gondolja: és mindezt nem vehetem meg! De tanuljon a kirakatokból s próbálja meg a szerény eszközökkel bájossá tenni az asztalt.

A húsvéti asztal közepére teszünk egy kosárban barkákat és közepére a barkák közé vagy egy kis nyulat, vagy ha nem akarunk költeni, egy pár festett, vagy festetlen tojást, amelyet aztán elhasználhatunk. A fehér tojásokat átköthetjük színes szalagokkal. A kenyérkosárra barka kerül szalaggal átkötve, a terítőcskére barkát vagy nyulat, tojást hímezünk. A tálcára piros perkálból tojásalakú terítőt teszünk, melyre fehér és barnás pamuttal barkákat hímeztünk. Ezeket a térítőket csak egyszer kell meghímezni, aztán eltehetjük a jövő évre. S a családtagok milyen örömmel fogják viszontlátni ezeket a jól ismert térítőket, ha a fiúk hazajönnek idegenből, vagy saját külön családjukkal, mennyit tudnak mesélni arról a kis térítőről, melyet nővérük hímeztet, aki most már boldog feleség és anya. Az ilyen kis szálak csodálatosan hozzákötik az embereket az otthonhoz, a családhoz.

A pünkösdi ünnepét a piros pünkösdi rózsák hirdetik. Ebből is jusson a szoba minden kedves helyére és képéhez, jusson az asztalra is. Piros szalaggal díszíthetjük az asztalt, piros szalagsokorral a kenyérkosarat.

A család ünnepei is kedvesek a családban, a születésnapok, a névnapok, a szülők esküvőjének a napja. Mind legyen ünnep, a szeretet ünnepe. Tanuljuk meg, hogy addig szeressük kedveseinket, míg itt vannak köztünk, adjunk nekik virágot, lelkünknek virágait, ne csak sírjukra tegyük le virágainkat. Az ünnepeltnek kedvenc virága díszítse az asztalt, a kedvenc színével hímezzük a térítőket. Főzzük kedvenc ételeit. Lehetetlen, hogy meg ne hassa őt a figyelem és még a legfásultabb lélek is fölenged, fölmelegszik a szeretet és figyelem láttára.

S ne feledjük nemzeti ünnepeinket sem. Csak az a nemzet élhet és maradhat fenn, ki nagyjait becsülni tudja és emléküket megőrzi.

Nemzeti ünnepünk közül az első Szent István király ünnep. Jusson ez kifejezésre a családban is. Helyezzük el az első szent király képét lakásunkban s tegyük Szent István napján a magyar föld virágaiból a képe mellé néhány szálát. Az ő keze még most is őröködik felettünk. S asztalunkról ne hiányozzék a nemzeti szín, akár szalagban, akár virágban helyezzük azt oda.

Március 15-én a nemzeti színű szalag díszítse asztalunkat. Azoknak a dicső magyaroknak az ünnepe ez, akik megtudtak halni a magyar szabadságért, ezért a piros-fehér-zöld zászlóért. Örüljünk, hogy a mieink voltak, hogy ilyenek voltak!

Nemzeti ünnep augusztus 15-ike. Magyarország patrónájának, Magyarország Nagyasszonyának ünnepe. Ez is a nemzeti szín jegyében folyjon le. Ne gondoljuk, ez a három szín csak arra való hogy a házakra kitett zászlókon hirdesse a magyarok nemzeti színét. Ennek a színnek ott kell lennie a nemzet ünnepein a család asztalán is.

Hogy ezeken az ünnepeken hogyan terítsünk, ez gazdag teret nyújt a háziasszony, vagy házikisasszony képzeletének. Akármilyen egyszerű a porcellán, amivel terítünk, akármilyen egyszerű az asztalnemű, mégis nagyon szép lehet az asztalunk.

A legegyszerűbb asztalnemű is lehet hófehér, a porcellán és üveg lehet ragyogóan tiszta s azzal a pár szál virággal, azokkal a kis térítőkkal, melyeket elkészíthetünk pár fillérből, olyan széppé és főleg olyan meghitté, ünnepélyessé tehetjük a család asztalát, hogy mindenki szívesen ül mellé és szívesen marad melette.

S az a szeretettel megterített asztal nevelő hatással lesz mindenkire, a szeretet szeretetet arat, a szeretettel együtt jár a gyöngédség, az odaadás, az önzetlenség. S ez a három tulajdonság a lélekben minden jó tulajdonságot kifejleszt és elpusztítja a durvaságot, a kíméletlenséget, az önzést.

A családi asztal kedvessége, bája odaköti a családtagokat az otthonhoz, kedvessé, meghitté teszi nekik az otthont. S amit szeretünk, azt dédelgetjük is. Mindenki igyekszik majd valami kedveset, valami szépet hozni abba az otthonba.

Azt mondják, a férfiak szívéhez az út a gyomrukon át vezet, akkor pedig igaz, hogy az otthon szeretetét a terített asztalon át ültethetjük a férfiak és családtagok szívébe.

Ennek a feladatnak apostolai a nők. Az ő szeretetük, az ő leleményességük még a semmiből is tud szépet és kedveset alkotni s egy pár szál virággal, néhány szál fonállal széppé, jellemzővé teheti az asztalt az ünnepeken. S az asztal csínja, tisztasága, kedvessége a hétköznapi családi asztalát is széppé teszi majd.

S mikor ezeknél a csinos asztaloknál együtt ül a család meghitt beszélgetésben, mikor élvezi majd az otthon csínját, melegét, akkor majd kevésbé fog kívánczni ki az utcára, a kávéházba, a moziba. S ha el is megy ezekre a helyekre, ott is csak tanulni fog, hogy lehet szebbé tenni az otthont, vagy párhuzamot fog vonni a kettő közül s a párhuzam az otthon javára fog dönteni. Mert az otthon az a hely: Künn borong, bár a magasban, itt örökké csillagos van.

Spillenbergek Mária